
RESUM DE JURISPRUDÈNCIA I RESOLUCIONS DE LA GAIP

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

1. [Sentència \(C-252/21\)](#) de 4 de juliol de 2023, de la Gran Sala del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, en matèria de **protecció de dades**.

El TJUE resol una qüestió prejudicial amb l'objecte d'interpretar l'article 4.3 del Tractat de la UE (TUE) així com els articles 6.1, 9.1, 9.2, 51.1 i 56.1 del Reglament 2016/679, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades; qüestió plantejada en un litigi en relació amb la prohibició a determinades societats del tractament de dades personals previst per les condicions generals del servei de la xarxa social Facebook.

La qüestió es basa, principalment, en la posició dominant de Facebook, en el tractament de dades personals dels usuaris de la dita xarxa previst en les condicions generals d'aquesta, amb finalitats de finançament mitjançant publicitat personalitzada.

El TJUE reconeix la competència d'una autoritat de defensa de la competència d'un Estat membre per concloure que el tractament de dades **no** és conforme amb el Reglament europeu 2016/679, sense perjudici del compliment de la seva obligació de cooperació legal amb l'autoritat de control competent relativa a les esmentades condicions generals o a condicions generals similars. A més, recorda la necessitat del consentiment previ dels usuaris titulars d'aquestes dades personals.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL**PLE**

2. [Sentència 65/2023, de 6 de juny](#), del Ple del Tribunal Constitucional. Recurs d'empara en relació amb **expressions afegides a la fórmula reglamentària de promesa o jurament d'acatament a la Constitució espanyola**.

El TC ha resolt per majoria un recurs d'empara interposat per vuit diputats de la llista del Partit Popular al Congrés. El recurs d'empara es va interposar contra l'acord de la presidenta del Congrés dels Diputats adoptat en la sessió constitutiva de la XIII legislatura celebrada el 21 de maig de 2019, de tenir per prestat degudament el jurament o promesa d'acatament a la Constitució i, per tant, adquirida la condició

plena de diputats de vint-i-nou representants electes que van utilitzar expressions afegides a la fórmula de «sí juro» o «sí prometo».

Els recurrents en empara van al·legar que aquestes expressions afegides vulneren l'article 23.2 de la CE que consagra el dret de representació política. Així, van argumentar que el fet d'acceptar aquestes fórmules d'acatament era contrari a la naturalesa de la representació política, en veure's afectada la pròpia composició del Congrés dels Diputats i suposava un tracte desigual entre els representants, ja que els qui havien utilitzat la fórmula legal havien de suportar que altres representants utilitzessin fórmules diferents de les previstes legalment.

La sentència fa una anàlisi de la jurisprudència constitucional prèvia sobre el dret invocat (article 23.2), destacant que aquest article no consagra un dret al respecte de totes les prescripcions dels reglaments parlamentaris, sinó que només garanteix davant aquelles contravencions de les normes parlamentàries que afecten el nucli dels drets i les facultats dels representants polítics com són, principalment, les que tenen relació directa amb l'exercici de les potestats legislatives i de control de l'acció del Govern. En relació amb això, recolzant-se en diversos pronunciaments constitucionals previs en supòsits que s'impugnen decisions que admetien iniciatives o propostes de control de tercers representants però que els recurrents consideren que incideixen en el nucli essencial de la funció representativa, el TC insisteix que també la seva funció de control en aquest tipus de supòsits s'estén a verificar que aquests acords incideixen sobre funcions concretes integrants del nucli essencial de la funció representativa dels recurrents d'empara.

En coherència amb aquestes premisses, el TC manifesta que no començarà per analitzar si la decisió impugnada va implicar una contravenció a les normes parlamentàries, sinó per verificar si aquesta decisió de la presidenta del Congrés, en acceptar la validesa d'aquestes fórmules d'acatament, és susceptible d'incidir o no en el nucli essencial del dret de representació política dels demandants d'empara.

La sentència conclou que no ha quedat acreditat que la decisió de la presidenta del Congrés hagi incidit, cercenant-los, en els drets i les facultats que constitueixen l'estatus bàsic del càrrec de representants del Congrés dels quals són titulars els recurrents d'empara.

Així mateix afirma que no s'ha produït un tracte desigual entre els representants parlamentaris que van utilitzar la fórmula legal d'acatament i la resta .

El TC descarta que la decisió impugnada que ha permès accedir a la plena condició de diputats d'aquells que van utilitzar la fórmula d'acatament afegida en les mateixes condicions que els demandants d'empara, no afecta el dret dels recurrents d'exercir

en plenitud les seves funcions parlamentàries d'acord amb les previsions legals. D'aquí es deriva que no hi ha hagut vulneració de l'article 23.2 de la CE; per la qual cosa el TC no ha de procedir a l'anàlisi de si va existir una eventual contravenció de les normes parlamentàries per donar validesa a aquestes fórmules d'acatament.

La sentència va ser aprovada per majoria, no per unanimitat. En aquest sentit, van formular vots particulars els magistrats Ricardo Enríquez Sancho i Enrique Arnaldo Alcubilla i la magistrada Concepcion Espejel Jorquera, en els termes següents :

- A) Que si bé la sentència no prejudica la validesa de les fórmules acceptades per accedir al càrrec de diputat, també és cert que la sentència ha perdut l'oportunitat d'aclarir una qüestió que erròniament es repeteix en les sessions de constitució de les diferents legislatures que s'han dut a terme després de la STC 119/1990 i és, que és vàlida qualsevol fórmula de jurament o promesa d'acatament a la CE, que precedeixi o acompanyi la inevitable expressió «sí juro» o «sí prometo», amb oblit que aquella sentència només va acceptar com a vàlida l'expressió «per imperatiu legal» i, a més, va afegir que en cap cas podran tenir-se per vàlides expressions que condicionin o contravinguin la naturalesa essencialment formal i solemne de l'acte de jurament o promesa i el seu sentit de representar en última instància un acte d'homenatge a la Carta Magna.
- B) Que resulta vulnerat l'article 23.2 de la CE, en tant que el nucli del dret de «ius in officium» dels diputats recurrents es lesiona no només quan se'ls imposa l'obligació de debatre sobre iniciatives respecte les quals aquest Tribunal ja ha declarat la seva inconstitucionalitat –STC 46/2018, de 26 d'abril; 115/2019, de 16 d'octubre i 46/2023, de 10 de maig, entre d'altres–, sinó també quan se'ls imposa aquesta obligació de participar en comissions i plens amb persones que no poden exercir el seu dret com a diputats.
- C) Segons la seva opinió, el recurs d'empara hauria d'haver estat estimat i el TC hauria d'haver declarat vulnerat el dret dels recurrents en el seu «ius in officium» en quant la fórmula utilitzada era intel·ligible o bé introduïa afegits que desnaturalitzaven o buidaven de contingut el jurament o promesa d'acatament a la CE.

Per la seva banda, el magistrat senyor César Tolosa considera també que s'hauria d'haver estimat el recurs d'empara, ja que les expressions afegides a la fórmula legal van buidar o van deixar sense efecte la naturalesa de la fórmula legal i que hi hauria estat suficient haver dit en la sentència que només s'admet l'expressió «per imperatiu legal», vulnerant en aquest sentit el dret de representació política dels recurrents de l' article 23.2 de la CE.

Àrea de Presidència
Secretaria General

3. [Sentència 77/2023](#), de 20 de juny, del Ple del Tribunal Constitucional, en la qual empara, per unanimitat, una treballadora de l'empresa pública Gestió d'Infraestructures Públiques de Telecomunicacions del Principat d'Astúries, perquè tant en el procés d'investigació com en les conclusions aprovades pel Ple de la Junta General del Principat d'Astúries van vulnerar el seu dret a la presumpció d'innocència en el vessant extraprocessal o com a regla de tractament garantit a l'article 24 de la CE.

I en aquest sentit, la sentència del TC manifesta que «a las Cámaras, en el ejercicio de su actividad investigadora, ni les corresponde efectuar una calificación jurídica de los hechos investigados ni llevar a cabo imputaciones o determinaciones personales sobre la autoría de comportamientos ilícitos. Aquella calificación y estas imputaciones o determinaciones, en definitiva, la atribución de comportamientos ilícitos merecedores de pena o sanción, están reservadas en nuestro ordenamiento jurídico a los órganos que tienen encomendado el ejercicio de “ius puniendi” del Estado que puede manifestarse constitucionalmente legítimo tanto a través del derecho penal como del derecho administrativo sancionador».

4. [Sentència 83/2023](#), de 4 de juliol, del Ple del Tribunal Constitucional, que va desestimar, per majoria, el recurs d'empara interposat per una entitat prestadora d'un servei d'intermediació d'internet consistent en allotjar enllaços a notícies i a usuaris d'una pàgina web de la seva propietat.

El recurs d'empara es dirigia contra la sentència dictada per la Sala Civil del Tribunal Suprem, recaiguda en cassació, i contra la sentència dictada per la Secció Primera de l'Audiència Provincial de Màlaga que condemnava la recurrent d'empara a pagar una sanció de 1.200 euros per no retirar del seu lloc web, malgrat ser requerida en dues ocasions, un comentari d'un usuari anònim en el qual qualificava com a «fill de puta» un regidor que havia fet una despesa excessiva amb el telèfon subministrat per l'Ajuntament.

El TC constata que el recurrent en empara ha al·legat, tant en el litigi desenvolupat en la jurisdicció ordinària com en la demanda d'empara, que no té la condició de mitjà de comunicació i que és un mer «agregador de contenidos», per la qual cosa no exerceix cap tipus de control ni de supervisió dels enllaços i comentaris que els usuaris decideixen incorporar en la pàgina web de la seva propietat. El demandant no al·lega, en definitiva, que exerceixi una activitat comunicativa que està emparada, en si mateixa, en el dret de llibertat d'expressió de l'article 20.1.a) de la CE.

El TC estima que hi ha un conflicte entre el dret a l'honor de la persona que reclama la retirada del comentari del lloc web i la llibertat d'expressió de l'internauta i que

aquest conflicte és la base per a la condemna de la multa econòmica al demandant en empara unit a l'obligació de retirar aquest comentari del seu lloc web.

Centrat en l'objecte del procés del recurs d'empara, el TC considera que la sentència dictada en la jurisdicció civil no pot emparar expressions purament vexatòries, ni tan sols en un context de crítica política, quan resulten totalment innecessàries, s'emparin en l'anonimat i es realitzin en un mitjà d'extraordinària capacitat de difusió com és internet i també desestima que s'hagi vulnerat el dret a tutela judicial efectiva.

Aquesta sentència compta amb un vot particular de la magistrada senyora Maria Lluïsa Balaguer que considera que la sentència s'hauria d'haver estat estimatòria de les pretensions del recurrent en empara, basant-se en el dret de llibertat d'expressió de l'article 20.1.a) de la CE .

5. [Sentència 85/2023, de 5 de juliol](#), del Ple del Tribunal Constitucional. Qüestió d'inconstitucionalitat, en matèria de **llengües cooficials**.

El TC estima la qüestió d'inconstitucionalitat presentada per la Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ del País Basc en relació amb l'apartat segon article 6 de la Llei basca 2/2016, de 7 d'abril, d'institucions locals d'Euskadi

La sentència considera que el fet de vincular l'exigència del desconeixement de l'euskera perquè les convocatòries, ordres del dia, mocions, vots particulars, propostes d'acords, dictàmens de les comissions informatives, acords i actes dels òrgans col·legiats de les entitats locals siguin redactats en castellà, suposa un tracte preferent de l'euskera, que menyscaba els drets lingüístics dels membres de les entitats locals.

En aquest sentit, el TC considera que l'article 6.2 de la Llei 2/2016, de 7 d'abril, d'institucions locals d'Euskadi és contrari a l'article 3.1 de la CE ja que en prescriure l'ús prioritari de l'euskera, ocasiona un desequilibri injustificat i desproporcionat de l'ús del castellà, per establir formalitats o condicions perquè els representants de les entitats locals d'Euskadi puguin exercir el seu dret a la lliure opció d'ús de qualsevol de les dues llengües cooficials.

Per això, la sentència declara inconstitucional i, per tant, nul·la de ple dret l'exigència d'al·legar vàlidament el desconeixement de l'euskera perquè es pugui exercir l'opció lingüística. Amb aquesta exigència es trenca l'equilibri lingüístic entre les dues llengües cooficials en condicionar-se l'ús del castellà al desconeixement de l'euskera, de manera que els drets de lliure opció en matèria lingüística dels representants dels ciutadans en les entitats locals es restringeixen de forma injustificada.

El TC recorda que la Constitució no s'oposa a l'adopció d'una política enfocada cap a la defensa i promoció de la llengua cooficial. Ben al contrari, la Constitució es refereix a la necessitat de protegir i respectar les diferents modalitats lingüístiques d'Espanya, com a part del nostre patrimoni cultural (article 3.3). Ara bé, no és conforme amb la Constitució atorgar normativament preferència en l'ús per part dels poders públics d'una llengua oficial en relació amb d'altres que també ho són, és a dir, establir un tracte prioritari en favor d'una de les llengües cooficials.

SALA SEGONA

6. [Sentència 82/2023](#), de 3 de juliol, de la Sala Segona del Tribunal Constitucional, per la qual acorda no admetre a tràmit el recurs d'empara del senyor Pau Juvillà, diputat del Parlament de Catalunya per no haver esgotat prèviament la via judicial.

La qüestió que es planteja és la següent: el recurrent en empara és un diputat del Parlament de Catalunya que va encapçalar la llista de la «Candidatura d'Unitat Popular - Un nou Cicle per Guanyar», per la circumscripció de Lleida a les eleccions autonòmiques del 14 de febrer de 2021, en què va resultar elegit.

Amb posterioritat, va ser condemnat per la Sala Civil i Penal del TSJC per un delictes de desobediència a la pena, entre d'altres, d'inhabilitació especial per a l'exercici de càrrec públic electiu i, en conseqüència, la JEC va acordar declarar vacant el seu escó, per la concurrència de causa d'inelegibilitat sobrevinguda, així com retirar-li la credencial de diputat, fets que va posar en coneixement del Parlament de Catalunya, exhortant la Presidència perquè donés compliment a l'acord.

A la vista de l'acord de la JEC, la Secretaria del Parlament va donar les instruccions oportunes perquè es donés de baixa com a diputat el senyor Juvillà. La Mesa de la Cambra es va limitar a donar-se per assabentada de la instrucció del secretari del Parlament. Contra aquest acord, el senyor Juvillà va interposar recurs d'empara davant el TC per entendre que la Secretaria General del Parlament l'havia privat del càrrec de diputat, contravenint els seus drets fonamentals a la participació política, a la presumpció d'innocència i a la llibertat d'expressió.

La Sala Segona del TC va apreciar que l'esmentat acord de la Secretaria General del Parlament no pot ser impugnat per la via d'empara parlamentària, ja que no es tracta d'un acte emanat d'un òrgan rector de la Cambra, sinó un acte dictat per una autoritat administrativa que, mitjançant instruccions cursades als òrgans administratius de la Cambra, es va limitar a donar compliment a una resolució ferma en via administrativa de la Junta Electoral Central, a la qual seran imputables, si escau, les lesions als drets fonamentals al·legats pel recurrent.

A més, cal tenir en compte que contra l'acord de la JEC el senyor Juvillà ha interposat un recurs contenciós administratiu, per la qual cosa caldrà esperar-ne la resolució i, per tant, no s'ha esgotat prèviament la via judicial per aquest recurs d'empara, que és un requisit previ d'acord amb la LOTC.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

1. [Sentència 547/2023](#), de 4 de maig, de la Secció 3a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria de **transparència i accés a la informació pública**

El TS estima el recurs de cassació interposat per la representació legal de la GAIP contra la sentència de la Secció 5a de la Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Catalunya, de 30 de setembre de 2021, anul·lant aquesta sentència i acordant que es retrotreguin les actuacions amb la finalitat que la Secció 5a de la Sala Tercera del TSJC dicti una nova sentència de conformitat amb la doctrina fixada pel TS en el fonament jurídic 6.

El TSJC, en la sentència anul·lada pel TS, va acordar estimar parcialment el recurs contenciós administratiu interposat per la Fundació contra la Resolució de la GAIP 124/2020, sobre l'accés a les sancions imposades a les residències de gent gran. El TSJC considera que de la informació relativa a les sancions imposades a la fundació actora s'hauria d'haver exclòs la relativa a la seva identificació, per tant, el seu nom, la de l'establiment del qual és titular i la seva ubicació geogràfica, d'acord amb l'article 23 de la Llei autonòmica 19/2014 i l'article 15 de la Llei estatal 19/2013.

El TS entén que el TSJC fa una interpretació incorrecta de l'article 15 de la Llei 19/2013 en aplicar a les persones jurídiques la normativa sobre protecció de dades i considerant-les com a titulars del dret a la protecció de dades sense cap fonament jurídic.

7. [Sentència 859/2023](#), de 26 de juny, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem. Recurs de cassació en matèria d'acords dels plens dels ajuntaments sobre **reprovació** de persones que exerceixen càrrecs representatius en el propi ajuntament.

El TS desestima el recurs de cassació interposat per dos regidors del grup municipal popular contra l'acord del Ple ordinari de l'Ajuntament de Cadis pel qual es condemnaven els insults i les actuacions violentes que van tenir lloc a la Junta General de l'empresa municipal Cádiz 2000, així com la reprovació dels dos edils

recurrents, per haver faltat al respecte a representants públics elegits democràticament mitjançant insults i desqualificacions agressives.

El TS afirma que el Reglament d'organització, funcionament i règim jurídic de les entitats locals –i, si escau, quan així ho prevegi el corresponent reglaments orgànic–, en relació amb el funcionament dels plens i els debats, permet la immediatesa d'una declaració, com la de reprovació que, per la seva pròpia naturalesa, neix de la voluntat política dels integrants de l'òrgan plenari suprem i únicament expressa, en termes polítics, un rebuig amb la conducta de determinats representants municipals, però aquesta declaració és totalment aliena a l'àmbit del dret administratiu sancionador.

8. [Sentència 910/2023](#), de 4 de juliol, de la Secció 3a. de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem, en matèria de **contractació**.

El TS declara que no procedeix el recurs de cassació interposat contra la sentència del TSJ d'Extremadura que va estimar parcialment la demanda presentada pel contractista del contracte de rehabilitació del ferm i millora de la via EX-112.

El problema que es planteja és l'inici del còmput del termini dels interessos de demora. En aquest cas, es recepcionen les obres per part de l'Administració contractant que emet diverses certificacions finals i rebutja les factures presentades pel contractista, en haver observat defectes i errors, procedint al pagament diversos mesos després. L'inici del còmput dels interessos de demora es vincula a la presentació per part del contractista de les factures en temps i forma. Només quan les factures estan correctament presentades comença el còmput del termini de meritació dels interessos de demora.

9. [Sentència 958/2023](#), de 12 de juliol, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en relació amb el **personal laboral**.

El TS desestima el recurs interposat contra la sentència del TSJ de Madrid que va rebutjar el recurs promogut davant la resolució de la Sotssecretària de Treball, Migracions i Seguretat Social, per la qual es va convocar un procés selectiu per a la cobertura de places de personal laboral temporal de la categoria de titulat superior d'activitats específiques, subjecte al conveni col·lectiu únic del personal laboral de l'Administració general de l'Estat.

El TS en aquest recurs d'interès cassacional fixa que els principis de publicitat, igualtat, mèrit i capacitat són també d'aplicació a la selecció de personal laboral

temporal per tractar-se de selecció de personal al servei de les administracions públiques, al marge de la seva tipologia. El requisit consistent en estar en atur i haver-ho estat, almenys, tres mesos abans de la preselecció pot ser considerat com un requisit específic, si és que és concloent, no ja amb el contingut funcional de la funció desenvolupada, sinó amb el tipus de relació de serveis de què es tracti.

10. [Sentència 1105/2023](#), de 25 d'agost, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en matèria d'**eleccions**.

EL TS desestima el recurs contenciós electoral interposat per la representació legal del PSOE contra l'acord de la Junta Electoral Provincial de Madrid en el procés electoral de les eleccions generals del 25 de juliol de 2023, pel qual es van proclamar els diputats/des electes de la província de Madrid al Congrés dels Diputats, confirmant l'acord de la Junta Electoral Provincial de Madrid.

La qüestió plantejada en aquest recurs contenciós electoral va ser la petició d'un nou escrutini i revisió de diversos vots nuls sol·licitada per la representació legal del PSOE.

El TS denega la realització d'un nou escrutini general mitjançant la revisió dels vots nuls de la circumscripció electoral de la província de Madrid. Declara l'absència de vulneració del dret fonamental d'accés als càrrecs públics i representatius garantit a l'article 23.2 de la CE.

Així mateix, declara la inexistència de vicis o irregularitats en el procés electoral i la manca de dades aritmètiques o càlculs estadístics solvents i objectius que permetin concloure que hi ha una raonable probabilitat que la revisió i el recompte dels vots nuls incideixin en el resultat total de l'escrutini definitiu realitzat.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

11. [Sentència 569/2023](#), de 3 de juliol, de la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Galícia**, en matèria d'**eleccions locals**.

El TSJ de Galícia estima el recurs contenciós electoral interposat contra l'acte de proclamació d'electes de la corporació local de Corcubión de 16 de juny de 2023, efectuat per la JEZ, i declara la nul·litat de l'acord de proclamació de l'únic regidor de la llista electoral del Partido Autónomo de Corcubión, proclamant en el seu lloc al segon candidat de la llista electoral del Partit Popular ja que considera com a vàlides

les paperetes de aquest últim partit en què apareixia una marca al costat del primer candidat de l'esmentada llista electoral.

L'esmentada sentència es basa en la jurisprudència del Tribunal Constitucional sobre la prevalença de la conservació dels actes vàlidament celebrats, interpretació més favorable a la plenitud de dret de sufragi i coneixement de la veritat material. Així mateix, afirma que les marques que presenta la papereta no revelen retret o rebuig a algun dels candidats o a la seva formació política, no generen dubtes sobre la voluntat de l'elector i no constitueixen una alteració intencionada que indiqui voluntat de rebuig o exclusió.

12. [Sentència núm. 384/2023](#), de 21 de juliol, de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Extremadura, en matèria d'**oposicions i concursos** per a l'accés a la funció pública.

El TSJ d'Extremadura desestima el recurs contenciós administratiu interposat pel Servei Extremeny de Salut contra la sentència dictada pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Badajoz, en matèria d'oposicions i concursos, confirmant-la íntegrament.

La qüestió que es planteja va ser un error involuntari d'una opositora en emplenar un formulari de respostes de l'examen de l'oposició a la qual es va presentar. La interessada va marcar la resposta en un lloc diferent al predeterminat, malgrat que els criteris d'emplenament eren clars, com ho prova el fet que els altres opositors el van emplenar i van marcar les respostes als llocs correctes.

La sentència considera que es tracta d'un error de fet involuntari i sense intenció fraudulenta. La correcció de l'examen per part del tribunal de selecció no vulnera el principi d'igualtat ni suposa una discriminació de la resta dels opositors.

Aquesta sentència no és ferma i s'hi pot interposar recurs de cassació en contra davant el TS en el termini i amb els requisits que estableix la LRJCA.

COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA (GAIP)

1. [Resolució 560/2023](#), del 29 de juny, de la GAIP, en la qual afirma que d'acord amb el principi "pro actione", la tramitació d'un recurs administratiu no exclou l'accés a l'expedient administratiu per més que la petició d'accés sigui accessòria.
2. [Resolució 554/2023](#), de 22 de juny, de la GAIP en la qual estableix la diferència entre el dret d'accés a la informació pública i el dret a rebre una orientació en el marc d'un procediment administratiu, en relació amb les peticions de cita prèvia. En aquest sentit, no admet a tràmit la petició per considerar que no està dins de les seves competències.
3. [Resolució 457/2023](#), de 25 de maig, de la GAIP, en la qual s'estableix la diferència entre el dret d'accés a la informació pública i una consulta mitjançant formulari de consultes, queixes i suggeriments.

En aquesta resolució s'afirma que la persona reclamant no ha presentat una sol·licitud d'accés a la informació pública, sinó una consulta mitjançant el formulari de CQS (consultes, queixes i suggeriments). Mentre que el dret d'accés a la informació pública té garantit legalment un termini de resposta, en el cas de les consultes, queixes i reclamacions no hi ha un termini determinat i concret ja que depèn de les cartes de servei, que pot variar substancialment d'un servei a un altre, i, en cap cas dona lloc, en cas d'incompliment, a eventuais estimacions presumptes. Una altra diferència entre ambdós procediments és que en els procediments del CQS no es garanteix la identitat del sol·licitant, que és un requisit indispensable en els procediments d'accés a la informació pública.